

СЛАВІ ПЕРЕМОЖЦІВ ЖИТИ ВІЧНО!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОЛОС

ІМЕНІ ДІСІЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX.

№ 55 (910).

ЧЕТВЕР, 9 ТРАВНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

БЕЗПРИКЛАДНИЙ ПОДВИГ НАРОДУ

23 роки минуло з того часу, як у Берліні червоний прапор перемоги замаявив над фашистським рейхстагом, закінчилась друга світова війна в Європі. Але в пам'яті народній досі залишаються і назавжди залишаться чотири роки безприкладного подвигу радянських людей у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років, найтяжчої і найжорстокішої з усіх воєн, коли-небудь пережитих нашою Батьківщиною.

Ми дбайливо зберігаємо реліквії бойової і трудової слави радянського народу, який знищив воєнну машину фашистської Німеччини. Ці реліквії, любовно зібрані в музеях, кімнатах або кутках бойової слави, нагадують нам про героїзм радянських людей, що відстоїли непереможну справу соціалізму.

Напередодні всенародного Свята Перемоги людно в музеї Центрального музею Збройних Сил СРСР і особливо в залах, експонати яких розповідають про Велику Вітчизняну війну. Щодня книги відвізів поповнюються все новими записами. «Важко передати словами те хвилювання, яке охоплює, коли оглядаєш експозиції музею, — пише група жінок. — Дуже тяжко згадувати роки війни і водночас обов'язково треба про них пам'ятати, забути той час не можна».

Справді, важко без хвилювання дивитись на експонати, що відновлюють у пам'яті найважливіші сторінки літопису великої битви за щастя людей. В експозиції музею фотокопія плану «Блискавичної війни» проти Радянського Союзу, затвердженого

(Закінчення на 2-й стор.)

ІДЕ ГРОМАДСЬКИЙ ОГЛЯД ПОЛЬОВИХ СТАНІВ ТРАКТОРНИХ БРИГАД

ТУТ — ТОПОЛЯ, ТАМ — ПОВІЙ

ТУТ, біля смарагдової брами лісосмуги, ти стрічаєшся з друзями. Тут, на широкому подвір'ї, що коло будинку механізатора, тобі наче біля рідного дому. Порешся біля свого комбайна. Аж ненароком смаглява куховарка: — Обідати час, хлопці. А надвечір: — Перекур, товариство, — бібліотекар несе журнали... Вечеряєте.

А зайдє сонце, бригадир припрошує тебе в Ленінську кімнату послушати артільного економіста. Потім — телефільм. Допізна сидиш зі своїми друзями біля голубого екрана і вже після цього не варто, мабуть, додому спішити. Бо навіть турбувати в таку пору матір. Та й ніякої потреби нема вертати сьогодні в село. І ти йдеш в сусідню кімнату, стелиш білясте простирядло, теплу ковдру. І вже — спочинок. Ти з гарним настроєм. Ти згадуєш людей, які готували для тебе оце добро...

Таке можна написати про будь-якого механізатора гайворонського колгоспу «Шляхом Леніна». Тут справді зроблено все необхідне, щоб хлібороб був задоволений.

А завітайте на польовий стан тракторної бригади колгоспу імені Дзержинського Знам'янського району. Біля розкішного садка, який висадили молоді механізатори разом зі своїм комсомольським ватажком Миколою Тарасенком, вабить широкими вікнами великий будинок. В нім — Ленінська кімната. Там — бібліотечка, чимало газет, журналів. І телевізор є. На стіні — «блискавка», стенд, де записані соціалістичні зобов'язання механізаторів. Випускається і листівка «Комсомольського прожектора». Щодня у «Вікні слави» записи про кращих хліборобів, які завершили сімбу ярів і тепер ведуть догляд за посівами. Перед Ленінською кімнатою — кімнати для бригадира й обліковця. Далі — ідальня, спочивальня. Неподалік

будинку механізаторів — лазня, майстерні. Є й майданчик для волейболістів.

ГОСПОДАРСТВО механізаторів імені Шевченка Ульяновського району біля колгоспного саду. Воно обнесене тинном, за яким височать тополі, осокори. На території стану комсомольці посадили ягідник. Мають вони щороку й свою городину, свої казуни та дині. А відходами з ідальні годують свиней, м'ясо й сало яких потрапить на стіл хлібороба під час жнив.

Окрім спальні, ідальні, кімнат для бригадира і обліковця, в будинку механізаторів є зал, де влаштовують агрозаняття. Введено нещодавно до ладу і майстерню. В ній — верстати, ковальський, механоскладальний цехи. Такі зручності не в кожному відділенні «Сільгосптехніки» побачиш.

А ОСЬ механізаторам артілі «Україна» Довровеличківського району доводиться заздрити своїм сусідам — хліборобам колгоспу імені Котовського. У котівців зроблено все, як годиться дбайливим господарям. А в «Україні» — одні невтішності. В бригаді Івана Удада на польовому стані — безладдя. В будинку механізаторів кімнати незатишні. В них нема меблів. Є два ліжка, але немає простирядел. І хлопці лягають спати на застельцьовані матраци. В третій бригаді відкрили оце ларьок без продажця. Збираються тут хлібороби, щоб пообідати, а стільців немає.

Члени рейдової бригади попросили молодого тракториста В. Гростого сказати своє слово про польовий стан.

— Що там говорити про зручності, коли користуємось газовою лампою. Навіть гучномовця не можуть купити нам. У КОЛГОСПІ «Дружба» Вільшанського району — подібне. На польовому стані тракторної бригади механізми не

(Закінчення на 2-й стор.)

Друзі зустрілися знову

В серпні минулого року танцювальний ансамбль «Юність» Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна побував на міжнародному фестивалі фольклорного танцю в Туреччині. Там кіровоградські студенти і познайомилися з своїми колегами — танцювальним колективом болгарського міста Варни.

І ось учора друзі зустрілися знову. Цього разу в Кіровограді. Сюди болгарські танцюристи, які гастролюють в СРСР, спеціально завітали, щоб зустрітися з «Юністю».

Вдень варненський танцювальний ансамбль ознайомився з містом, а увечері порадував кіровоградців цікавим концертом.

КЛЯНЕМОСЬ!

Вчора кіровоградці були свідками незвичайного за своєю урочистістю видовища: в темряві в центрі міста спалахнули сотні факелів. Їх запалили молоді червонозорівці, агрегатники, воїни гарнізону, студенти інститутів і технікумів обласного центру, курсанти школи вищої льотної підготовки, учні шкіл міста на честь 23-ї річниці з Дня Перемоги над німецьким фашизмом.

Молоді кіровоградці вишикуваними колонами направляються до пам'ятника Невідомому воїну, щоб вклонитися йому, виголосити слова пошани і вдячності. В голові колони — прапороносці, представники міськкому партії, обласного та міського комітетів комсомолу.

Завмерли біля пам'ятника у почесній варті воїни. Делегації з автоматами підходять до неперушного воїна, схилиються біля постаменту. Звучить Державний Гімн, салют.

Знову в голові колони — прапороносці. Комсомольська юві Кіровограда крокує до пам'ятника Іллічу, в парк його імені. Лігають до підніжжя пам'ятника Іллічу квіти. Колона завмирає у хвилюючому мовчанні.

Урочистий мітинг відкриває секретар міськкому комсомолу Юрій Руднев. Звучить Гімн Радянського Союзу. З напким словом звертається до комсомольців Герой Радянського Союзу В. А. Верхоланцев, робітник заводу «Червона зірка»

Микола Шатний, представники військового гарнізону Кіровограда, громадськості.

Потім слово надається першому секретареві міськкому комсомолу Анатолію Ніцою. Він виголошує клятву юних кіровоградців. Слова її відлунуються в серці кожного юнака і дівчини.

— Батьки, як естафету, передали нам овіяні бойовою славою знамена, комуністичну переконаність, полум'яний патріотизм, — динє над колонами. — Святістю їх наказів, пам'яттю героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєн, слезами матерів, які не дочекалися синів своїх, клянемося бути гідними подвигів батьків і на перший поклики Батьківщини піти в білі перемогли армія над колонами.

Звучить «Інтернаціонал». Як відлуння величної перемоги, у небо злітають ракети.

Є МОГИЛА В ДЕРЕВЦІ

Шановна редакціє! В 25-му номері «Молодо-го комунара» я прочитав замітку завідувачої шкільним відділом Онуфріївського району комсомолу В. Скрипника про те, що комсомольці села Деревці прийняли в свою сім'ю юнака з донських степів — мого сина Михайла Калмикова, який загинув під час форсу в анні Дніпра. Учні Деревської СШ передплатили на ім'я Михайла Вашу газету, яку я одержую.

Можливо в цьому році я при-

йду на береги сивого Дніпра, де загинув мій син, щоб віддати батьківську шану, щоб сказати щире спасибі людям, які ось уже 25 років свято бережуть пам'ять про синів наших.

В ту осінь 1943-го Мишківі було сімнадцять років. У нас вдома збереглася фотокартка, де він сфотографований за 2—3 місяці до загибелі. Тоді він закінчував військово-піхотне училище.

Завдяки багатьом організаціям і окремим товаришам мені вдалось на початку минулого року встановити місце поховання Михайла. Рік тому, на День Перемоги, я при-

їздив у Деревку й Куцеволіаку, брав участь у загальнорайонному зльоті юних слідопитів на березі Дніпра, де переправлялись військової частини. Я від усього серця дякую всім, хто так тепло шанує пам'ять нашого сина. Ми, батьки Михайла, гордимось, що наш син до кінця виконав свій священний обов'язок. В своїй скорботі і в своїй гордості ми не одні, а разом з батьками тих 498-ми, які лежать разом з ним у братській могилі.

В День Перемоги я ще раз приношу своє щире спасибі онуфріївцям і бажаю їм великого щастя і радості.

А. КАЛМИКОВ,
ветеран громадянської війни.
м. Калач-на-Дону
Волгоградської області.

БЕЗПРИКЛАДНИЙ ПОДВИГ НАРОДУ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Гітлером 18 грудня 1940 року. Спочатку цей план розвивався успішно. 190 дивізій, майже 5 000 літаків, понад 3 500 танків, більш як 60 000 гармат і мінометів обрушили свій удар на нашу Батьківщину. Мужньо прийняв цей удар воїн-прикордонник. Двадцять днів тривав нерівний бій з фашистами групи бійців 13-ї застави Володимир - Волинського прикордонного загону, не поміряне у війнах подвиг захисника Брестської фортеці-героя, льотчиків і моряків Балтійського флоту, які відважно захищали Прибалтику, і багатьох інших героїв перших боїв. Увесь радянський народ на заклик партії піднявся на священну війну.

30 вересня 1941 року фашистські війська, зосередившись на московському напрямі майже половину всіх сил і бойової техніки, почали «генеральний» наступ на Москву. Масовий героїзм радянських воїнів зривав цей наступ. Вимотавши противника, наші війська перейшли в рішучий контрнаступ взимку 1941 - 42 рр. На полях Півдні України назавжди був похований план блискавичної війни і миф про «непереможність» гітлерівської армії.

В експозиції музею дістали широке відображення незабутні подвиги Радянської Армії при обороні Ленінграда, Севастополя, Кавказу, Заполяр'я, у великій битві на Волзі. В цих та інших боях брали участь представники всіх національностей братньої сім'ї радянських народів. Перемога в битві на Волзі стала поворотним пунктом, покляла початок корінному перелому в усій другій світовій війні.

В ході Великої Вітчизняної війни проявилась непохита єдність армії і народу. Вся країна стала єдиним військовим табором. Не давали спокою гітлерівцям і наші люди, які опинилися на тимчасово загарбаних територіях. Тільки в 1943 році партизани підірвали близько 11 тисяч ворожих поїздів.

На кінець життя 1944 року було закінчено визволення Радянського Заполяр'я. Ця наша Батьківщина була повністю очищена від військ ворога. Воєнні дії перейшли на його територію. Радянські війська допомогли народам Європи позбутися гітлерівської окупації. Радянські воїни з честю, не шкодуючи своєї крові і життя, виправдали свою місію визволителів. Саме такою, ширшою благородним ідеалам людства, була і Радянська Армія.

«Хай живе Радянська Армія — визволителька народів, рятівниця людства, вірний страж миру» — записали у книзі відзнаки відвідувачі музею в Болгарії. А ось запис членів профспілкової делегації в'єтнамців: «Честі і слави Радянській Армії! Людство вічно почуватиме ідячність до Радянської Армії — рятівниці від ярма фашизму». Ці і багато інших записів свідчать про любов мирнолюбних народів земної кулі до Радянської Армії, радянського народу, незламної соціалістичної держави.

«Героїчний подвиг радянських людей, — говорив Л. І. Брежнєв у доповіді 3 листопада 1967 року, — знову показав усьому світові: немає на світі таких сил, які б могли перемогти народ, визволений від гніту капіталу, немає таких сил, які б могли повалити створений цим народом рідний йому суспільний лад — соціалізм!».

(Кор. ТАРС).

Успіхи промисловості України

В ході передтравневого змагання колективи металургійних заводів республіки успішно справилися з планом квітня по всьому виробничому циклу і дали додатково до завдання понад 42 тисячі тонн чавуну, 28,7 тисячі тонн сталі, 36,3 тисячі тонн прокату і більш як 1,5 тисячі тонн труб. Великих успіхів добилися також трудівники гірничорудних і коксохімічних підприємств України. Понад місячний план видобуто 247,9 тисячі тонн залізної і 31,3 тисячі тонн марганцевої руди, вироблено 26,3 тисячі тонн коксу.

За квітень шахтарі республіки виконали план по видобуванню вугілля на 103,4 процента і видали понад встановлене завдання більш як 550 тисяч тонн палива. Успішно попрацювали гірники всіх вугільних комбінатів. (РАТАУ).

ТУТ — ТОПОЛЯ, ТАМ — ПОВІЙ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

розкомплектовані, виставлені на спеціальні дерев'яні бруски. Є неполагоджені сівалки, інше знаряддя. Бо за механізмами не закріплено людей. На польовому стані нема можливості зробити як слід поточного ремонту трактора: не обладнана майстерня.

Не кращі справи у крємгєсіців. В колгоспі імені Чкалова, наприклад, навіть нема будинків механізатора. У першій бригаді поставили серед степу вагончик, в третій — землянка. Замість тополя росте повій. Про ідальню чи спальню, звісно, й мови не може тут бути.

Звісно, перший крок мають зробити правлінци. Але й сільським комсомольцям є де взяти розгін. Під силу ж молодим механізаторам зробити намети, посадити садок чи сквер, обладнати спортивний майданчик, зробити майданчик, де можна буде виставити трактори, сівалки, інші механізми.

Польовий стан тракторної бригади — твій другий дім, молодий хліборобе. Ти тут перший господар. І тобі тримати на висоті культуру робочого місця, тобі творити красу.

Рейдова бригада «Молодого комунара»: В. ВОЛОНЕЦЬ — заступник редактора Вільшанської райгазети, наш громадський кореспондент, І. НАЗАРТІЙ — редактор Кіровоградської телестудії, Л. КРИВОРУЧКО — начальник штабу «Комсомольського прожектора» колгоспу імені Держинського Знам'янського району, В. ЗЕМНОРИЙ — працівник Гайворонської райгазети, М. ШЕВЧУК — спецкор «Молодого комунара».

ВІЙНА застала Миколу Єфремовича Рибачка у тихому степовому місті Новоукраїнці. В той час він працював головою районної Ради Тсоавіахіму. Довелося покинути рідні місця і разом з сім'єю евакуюватися за Волгу.

У Сталінградському обкомі партії йому доручили керувати військовим відділом обласної Ради Тсоавіахіму.

У березні 1942 року міський військовий комісаріат направляє Миколу Рибачка на навчання у вище військово-політичне училище.

Події розгорталися швидко: державні сказани, присвоєння звання і, парешті, — призначення на посаду комісара окремого механізованого батальйону 38-ї мотострілецької бригади. У серпні в районі станції Етінгута бригада прийняла на себе перший бій.

Микола Єфремович пригадує події,

через перекладача запитав, з якого з'єднання. Рибак відповів, що це немає ніякого значення і попросив анкети умови: по-перше, припинити вогонь. Вимога була виконана негайно. Начальник штабу попросив повідомити головне командування про переговори щодо капітуляції усього угруповання.

Старший лейтенант Ільченко залишив підвал і доповів командирі бригади. Через двадцять хвилин з'явилися комісар бригади полковник Вишкур і начальник політвідділу майор Єгоров.

Комісар батальйону залишив підвал і повернувся в свій підрозділ: за межами універмагу окремі німецькі групи ще чинили опір. Наші війська швидко просувалися вперед, оточували ці групи і брали їх у полон.

Згодом бригада була перекинута на Курсько-Орловську дугу. В жорстоких боях з ворогом білії сімою гвардійською (так бригада стала називатися) показали зразки мужності і героїзму. Микола Єфремович був поранений.

Згодом у складі бригади звільняв Україну Корсунь-Шевченківська операція. Контузія. Хвороба. Але ніщо

КОМІСАР БАТАЛЬЙОНУ

зв'язані з полоненням штабу Паулюса, адже він був безпосереднім учасником великого історичного акту в історії Великої Вітчизняної війни.

— Я перебував на пункті спостереження, — розповідав Рибак, — коли білії наших підрозділів наблизилася до будинку і почали обстрілювати його з усіх боків. Бачу, що піліці хочуть взяти наших білії і офіцерів у кільце. Я залишив пункт, перебіг по полю Полегах борців і негайно дав команду першій роті оточити правий фланг, другій роті — лівий фланг будинку штабу шостої фашистської армії. Коли наші воїни почали оточення, з підвалу вийшов капітан, ад'ютант генерала Шмідта, і запитав командира роти старшого лейтенанта Нікуліна: «Є серед вас хто-небудь із старших офіцерів?» Нікулін показав у мій бік. Капітан звернувся до мене з такими словами: «Пан офіцер, дозвольте звернутися. Я ад'ютант начальника штабу. Ви тиасливець. Вас просить генерал на переговори про капітуляцію німецького угруповання».

Микола Єфремович викликав начальника штабу старшого лейтенанта Ільченка, підійшов комісар першого батальйону капітан Морозов. Іх провели через коридор у підвал. Через кілька секунд з'явився начальник штабу генерал Шмідт. Високий на зріст. Худорлявий, в орденах. Серед них — новенький хрест, найвища нагорода в німецькій армії. Він підніс руку догори і схилив голову. Потім

не могло «зламати» волю і моральний дух комісара батальйону. Він уміло мобілізував воїнів свого підрозділу на виконання бойових завдань, сам особисто виявляв ініціативу і винахідливість. За участь в Яссо-Кишинівській операції уряд нагороджує комісара Рибачка орденом Вітчизняної війни.

Гітлерівці з боями відступали на Захід. Сьома гвардійська бригада під командуванням полковника Івана Бурмакова звільняла від фашистської лещисті міста і села поневоленої Європи.

Хто з нас не чув про битву в районі озера Балатон, на території Угорщини! Тут німці міцно утримували вогневі позиції, але не змогли вистояти проти натиску радянських військ. На світанку сьома гвардійська зайняла місто Дебрецен. У Миколи Рибачка на грудях засяяв другий орден Червоного Прапора.

У квітні 1945 року комісара Рибачка командування призначає заступником військового коменданта другого району міста Відня.

... В останній час Микола Єфремович Рибак працював старшим інженером по охороні праці і техніки безпеки Кіровоградського меблевого комбінату. Все частіше давалися ознаки старі рани... Весною цього року М. Є. Рибак помер.

В. САНДУЛ.

З АРАЗ уже важко сказати, скільки зніmkів зробив я з того часу, як уперше взяв у руки фотоапарат. Як і в кожного, хто зайнятий тривалий час одним ділом, у мене вдома теж створився чималий архів фотоzніmkів. І серед них найдорожчі — фронтові. Ось і зараз я переглядаю їх. Знаючі обличчя бойових льотчиків, знаючі фронтові шляхи-дороги Білорусії, Східної Прусії, Східної Померанії, якими я їздив, над якими пролітав. І — Берлін. Це пахне у повітрі порохом, ще згарища там, де кілька днів тому гриміли бої. Переглядаю фото і бачу все це. Ніби вчора було. Ось груповий знімок повітряних асів, зроблений на Кубані. Серед них — Олександр Покришкін (на фото — другий справа), Вадим Фадєєв. Вадим загинув в одному з боїв над козацькою станицею. Був він

ДРУГ МІЙ „ФЕД“

веселим, товариським, жертуном. Бороду носив. Так і називали його друзі — «борода».

На одному із зніmkів — штаб частини. Перед трьома нашими офіцерами стоять понуро два німецьких льотчики. Щойно в повітряному бою було збито «юнкерса».

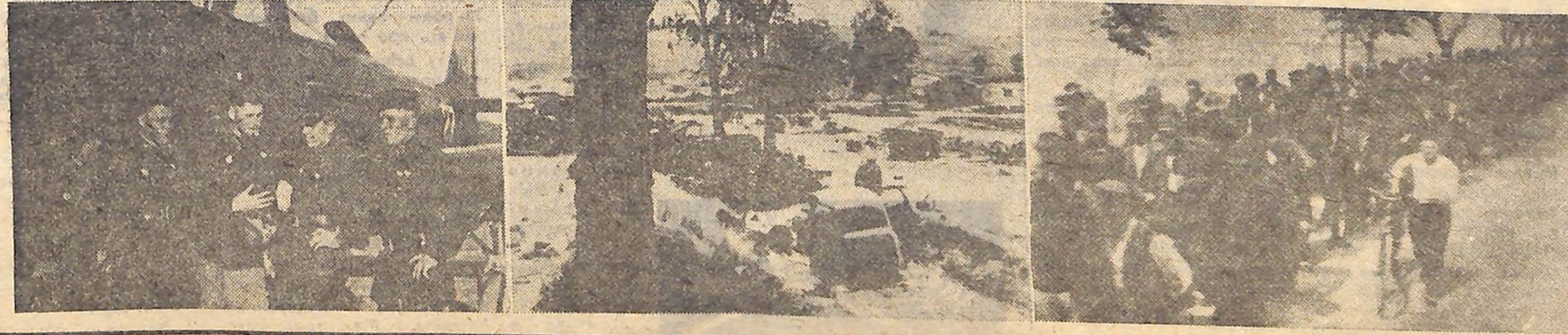
Після одного з нальотів нашої авіації на дорогах Білорусії застигли понівечені танки, автомашини, тягачі. І ось переді мною поховані від часу фото, на яких — кладовище фашистської техніки. Ще один знімок — колона полонених...

Чітко пам'ятається Берлін, куди я прибув разом з нашими льотчиками. Вони — щоб подивитися із землі на свою роботу, я — щоб зробити кілька зніmkів. Кілька днів тому над рейхс-

тагом замейорів червоний прапор. На стінах рейхстагу сотні автографів переможців. Залишили й ми свої, а я на згадку взяв шматок понівеченого мармуру з останнього пристанища гітлерівців. Побували біля Бранденбурзьких воріт, на Унтерденлінден. Дивлюсь на обличчя однополчан. І знаючі, і незнаючі в той час. Щось урочисте на них, хвилююче. Розумію — то обличчя переможців, людей, які пройшли через усі випробування воєнного часу, і дійшли сюди, в літа зв'єра, щоб народи завжди були вдячні їм за визволення, щоб пам'ятали вороги всіх мастей силу зброї і силу духу радянських людей.

Л. МЕЛЬНИЧЕНКО.

м. Кіровоград.

БАЛХАШ, МІСТО РІДНЕ

Мені часто згадується Балхаш. Воно молоде, це місто над озером, від якого взяла свою назву. В ньому пройшло моє дитинство і юність. Зараз я служу в Кіровограді. В цьому степовому місті, як і в інших на Україні, де мені доводилося бути, ще й зараз зустрічаються свідки війни. На одному з будинків по вулиці Декабристів можна прочитати «Перевірено. Мін немає».

Моє місто війна не зачепила чорним крилом. Але в кожній вулицькій сім'ї вона забрала когось із близьких: брата, сина, батька. Мені часто розповідав батько, учасник оборони Ленінграда, про свого брата, молодого дядю Алаверді. Зовсім молодим, у двадцять чотири роки, він загинув під Кенігсбергом. У його друга рясніла Володі Бережного, з яким я ходив ра-

зом в школу, батько загинув у Берліні. Володі був лише рік, як він залишився сиротою. Кожного року його мати, тьотя Катя, запрошувала до себе в дім, щоб разом згадати теплим словом свого чоловіка. Я ніколи не забуду її сліз.

Я знаю чимало колишніх фронтовиків-казахів, які прийшли війну і повернулись додому з нагородами. Дядя Ахметов, підполковник запасу, коли помер мій батько, став мені як рідний, і часто я називав його тепло, по-синівському: тато.

Під час війни в нашому місті працювали евакуйовані заводи. Поруч з росіянами, українцями біля верстатів стояли і казахи. Моя мама теж пішла на завод.

Не одне покоління молодих казахів відслужило після війни в армії. Прийшла черга і мені віддати почесний обов'язок. Проподжали мене рідні, друзі. Дядя Ахметов наказував чесно нести службу, продовжувати справу вірних синів казахського народу, які віддали своє життя за наше сьогоднішнє. Я можу сьогодні сказати йому:

— Тату, я чесно виконую твої накази!

Радий
Султан КЕМЕЛЬБАЄВ.

КОЛИ ПОТРІБНІ ВОЇНИ, МЕЧІ І РАЛА...

Не було людини, в пам'яті якої назавжди не закарбувалися б події того дня.

Недільний ранок, згадують ветерани заводу, починався тоді на «Червоній зірці», як звичайно, в гулі трудового ритму. Підприємство завершувало червезий план. І раптом, о 12 годині дня, по радіо — заява Радянського уряду про віроломний напад фашистської Німеччини. Робітники ніби замерли біля репродукторів. На завод, у рідний колектив, поспішали всі ті, в кого цей день був видним.

У цехах і відділах відбулися мітинги. Тут червонозорівці висловили свою беззавітну любов до соціалістичної Батьківщини, готовність захищати її і ще краще працювати для перемоги над ворогом.

Робітник цеху № 7, комуніст І. Балачук, виступаючи, заявив: «Я був партизаном у 1918 році, гронив німецьких загарбників. Тепер, коли німецький фашизм посягає на нашу кров'ю здобуті завоювання революції, я добровільно йду в ряди доблесної Червоної Армії і буду самовіддано боротися за нашу Вітчизну».

В ті трибожні дні серцем багатотисячного робітничого колективу була партійна організація. Двері партійного бюро заводу не зачинялися ні вдень, ні вночі. Члени партбюро чергували цілодобово. Сюди приходили комуністи, комсомольці і безпартійні, молоді й старі робітники поодинокі і цілими бригадами з одним головним питанням: що ще можна і потрібно зробити для перемоги. Кожний, хто відправлявся на фронт, приходив попрощатися з рідним заводом.

Червонозорівці подвоїли свої трудові зусилля. Багато робітників зобов'язалися працювати і за своїх товаришів, що пішли на фронт. Люди не покидали своїх робочих місць навіть під час нальотів ворожої авіації. Кожний день з заводу на фронт відправлялися кілька ешелонів бойового вантажу.

На початку серпня рухомі з'єднання ворога підійшли до Кіровограда. Після упертих кровопролитних боїв частини Червоної Армії змушені були відступити.

5 серпня фашисти ввірвалися в місто. Але багато робітників заводу встигли евакуйоватися в тил і продовжували кувати зброю для розгрому ворога.

З перших днів окупації в місті і на заводі починають діяти підпільно-диверсійні загони і групи. В 1943 році їх число зросло до 25. Вони охоплювали всі підприємства і установи міста. І майже в кожному загоні чи групі були червонозорівці.

Підпільники шкодили загарбникам на кожному кроці. Руйнували телефонний зв'язок, доставляли зброю, одяг і продукти для партизанів, багатьом військовополоненим допомогли вийти з табору. Їм вдалося визволити близько 75 процентів кіровоградської молоді, яку фашисти намагалися вигнати на каторгу в Німеччину. За час окупації місцеві патріоти вдало

ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ

провели 682 великі диверсії. Тільки протягом літа і осені 1942 року група підпільників, активним членом якої був червонозорівець Сергій Савич Ліновиченко, 40 разів порушувала в місті телефонний зв'язок між військовими частинами і німецькими установами. За цей же період в цехах заводу «Червона зірка», де фашисти ремонтували свою техніку, патріотами було спалено багато електрорадіо, електромоторів, зірвано котли. В заводських гаражах часто палали німецькі автомашини.

В місті і на заводі розповсюджувалися листівки з закликами до трудящих не коритися гітлерівцям, знищувати живу силу і техніку. За два з половиною роки своєї діяльності підпільники Кіровограда випустили до 18 тисяч листівок і відозв до населення.

Велику роботу по організації друкування і розповсюдження листівок проводив вихованець червонозорівського комсомолу Петро Лахман, що був командиром одного з підпільно-диверсійних загонів.

В листопаді 1943 року після доносу шпигуна багато патріотів було заарештовано. Гітлерівці по зв'язочному закатували десятки підпільників. Жертвами кривавого фашистського терору стали П. Лахман, С. Ліновиченко і його дружина З. Ліновиченко, а також начальники цехів Добровольський і Мазуров, директор школи ФЭН Погрібний, інженер Ребров, шпильник Кадироб, водопровідник Марков і багато інших.

Але червонозорівці не склали зброї.

Тисячі робітників «Червоної зірки» відстоювали честь нашої Батьківщини на різних фронтах Великої Вітчизняної війни. За ратні подвиги дев'ять червонозорівців: Антон Антонович Антонов, Григорій Олександрович Куроп'ятников, Федір Іванович Говоров, Григорій Михайлович Гончар, Микола Юхимович Литвинов, Василь Антонович Мацієвич, Григорій Олександрович Таран, Олександр Васильович Поверенний, Степан Григорович Цупренко удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу. Багато фронтовиків-червонозорівців стали кавалерами багатьох орденів. Від солдата до командира полку пройшов бойовий шлях тричі орденоносець токар Петро Харитонович Гордієнко, що на початку війни добровільно пішов на фронт.

Нині успішно борються за якість заводської продукції колишні відважні воїни-орденосці Микола Іванович Жосан, Пантелій Андрійович Романенко, Іван Михайлович Сараскін, Василь Андрійович Танський, Яків Іванович Чупін і багато інших.

Немало синів «Червоної зірки» загинули в боях з німецько-фашистськими загарбниками.

8 січня 1944 року столиця нашої Батьківщини салютувала доблесним військом II Українського фронту, які визволили Кіровоград. Над міс-

том запалахотило полум'я червоного стягу і немов прояснилося небо.

Ще негавяляли пожежі і зрідка долітали ворожі снаряди, а вестерани заводу вже поспішали до своєї рідної «Червоної зірки». Та перед їх очима відкрилося сумне видовище. Відступаючи під ударами радянських військ, німецько-фашистські загарбники перетворили завод у гори руїн. Жодне із заводських приміщень не залишилося цілим. Повністю було знищено 80,8 процента заводських виробничих площ.

Війна тривала. Фронт потребував озброєння, а сільське господарство — машин. Це добре розуміли кіровоградці і вже на третій день вийшли на розчистку території заводу від руїн. Метр за метром, з допомогою всього дорослого населення міста, очищали робітники заводські виробничі площі.

Відбудова заводу стала центральним завданням партійної, комсомольської організації. За рішенням заводського партійного бюро, кожний комуніст повинен був відпрацювати на відбудові цехів не менше двохсот годин. Приклад комуністів став зразком для всіх червонозорівців. Було відроджено соціалістичне змагання. «Що ти зробиш для відбудови рідного заводу?» — такі плакати зустрічали кожного, хто приходив на підприємство. Агітатори несли в маси полум'яне більшовицьке слово, що закликала швидше залікувати рани завдані війною.

Наприкінці 1944 року на заводі вже працювало близько 1500 робітників. Майже половину з них становили жінки. Починав 54 проценти працюючих були стажованими і удальниками.

Зустрічаючи Новий, 1945 рік, заводський колектив рапортував: план випуску продукції перевищено в п'ятеро разів. Працюючи для потреб фронту, завод протягом 1944—1945 років дав також понад шістьох тисяч сіналок для сільськогосподарства, що відроджувалося.

Заспівувачами багатьох нових корисних справ на заводі були комсомольці. Це за їх починком на Кіровоградщині в 1944 році було проведено добровільний збір коштів на танкову колону «Кіровоградський комсомолець» і літак «Допризовник Кіровограда». Активну участь вони брали також у проведенні декадника по збору коштів для подання допомоги сім'ям воїнів, в інших кампаніях. Не відставав комсомол і на виробництві. Всі 18 комсомольських молодіжних бригад за підсумками соціалістичного змагання були в числі перших. Особливо ушляхетилась трудовими подвигами на відбудові заводу бригада, очолювана комсомолкою Любою Різниченко.

1945 рік. Гримлять переможні залпи салютів. На землю прийшов довгожданий, завойований кров'ю мир, час будівництва, творчості і великого людського стяга.

П. БЕЗТАКА,
старший викладач Кіровоградського педінституту.

Червонозорівці — Герої Радянського Союзу (вгорі зліва направо): В. А. МАЦІЄВИЧ, А. А. АНТОНОВ, Г. О. КУРОП'ЯТНИКОВ; (внизу зліва направо): С. Г. ЦУПРЕНКО, О. В. ПОВЕРЕННИЙ, Г. М. ГОНЧАР, Г. О. ТАРАН.

ЛУНА

Тривожа, далека, вона відчувається в кожному рядку пошти. Вона відлучає нестійкий плач матері, гуркіт фронтових доріг...

Кіровоградцю Миколі Галиченку, учасникові Великої Вітчизняної війни, ця луна нагадує його молоді роки, які йшли крізь криваві заграви з автоматом в руках, очищаючи нашу землю від фашистської погані...

Зараз Микола Федорович підготував першу книжку своїх поезій. Кілька вірнів з неї пропонуємо нашим читачам.

УГОЛ ВОЗВЫШЕНИЯ

Не на уроках сложной геометрии
Был угол возвышения изучен —
Зенит ствол, как меч в четыре метра,
Я заносил над свастики летучей.
Взбирались стрелки лесенкой деленной,
А с ними ствол спешил по вертикали,
Но только мечь со злостью совмещалась —
Воздушный гад чертил к земле спирали.
Бывало, враг схитрит, уйдет за тучи,
Но на успех и там лишался шансов.
Всегда, везде над свастикой паучьей
Огонь советской мощи возвышался.

КОГДА ПЛАЧУТ СОБАКИ

Пахло гарью, дым стелился низко,
Воронье кричало на столбах,
Да над русской печкой обелиском
Возвышалась черная труба.
Хату сжег в ночи фашистский факел
Без суда, без следствия, улик.
Бессовались на сел собаки,
Когда в лес заложников вели.
Среди них — хозяин был жилища...
Он повешен у родных берез.
И скулил по нем на пепелище
Преданный двору косматый пес.
Я ему сухарь солдатский кинул,
«Ешь, беняга», — ласково сказал.
А в ответ у одинокой псыни
Появились слезы на глазах...
«Бобик» ел, а я смотрел и думал
И не мог ответить на вопрос,
То ли ветер едим дымом дул,
Или я растрогал пса до слез.

В сорок пятом я сдал автомат,
Но на отдых меня не тянуло.
Я присяге был верный солдат,
Тешил раны строгательным гулом.
Там с баранкою вновь подружился,
Стукам сердца — усталость не пара.
Кто из пламени выхватил жизнь,
Тот прожить ее должен недаром.
И прожить — не бульвар перейти,
Что простерся, цветами алая.
Жить рискуя, страдать в пути —
В перегрузках себя не жалей.
Будь крутой перевал, провал.
Вой бунтовок в снегах и болотах...
Юность с бисм брала права
на «ура», как берет пехота.

Сотні листів отримують кіровоградці з братньою Болгарією, сотні голубих, синіх, білих конвертів летять з пригнупальських степів до наших другарів. І особливо зараз, коли весь світ готується до IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, який розпочне свою роботу 29 липня в Софії.

Отримувати листи з болгарського містечка Севлієво і одна з крашчих студенток Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Лариса Коб'якова. В першотравневому номері ми вже згадували про дружбу Лариси з Цонко Димитровим. В сьогоднішньому і наступному номерах подаємо нарис, який розповідає про велику, шалю, як цвіт едельвейса, дружбу.

ПОЛУМ'Я ЕДЕЛЬ- ВЕЙСА

ПЕРШИЙ ЛИСТ

Лариса перейшла тоді до сьомого класу. Настало літо. Дівчину кликали сурми піонерського табору. Відпочивала, набиралася сил. Одного разу на піонерському зборі зайшла мова про листування радянських піонерів з дітьми інших країн. І загорілася Лариса бажанням мати друга-піонера. Знайома по кімнаті дівчина дістала болгарську адресу для Лариси.

І полетів лист з України до красуні Болгарії...
«Добрий день, незнайомий далекий друг Цонко! Пише тобі українська піонерка Лариса Коб'якова. Перебуваючи в дитячому піонерському таборі, я дістала твою адресу. В мене є велике бажання листуватися з тобою. Моє місто, Кіровоград, оповите зеленню. Воно розташоване на берегах річки Інгул. Я люблю своє місто, рідну школу. Вчуся в сьомому класі. Є в мене багато друзів, а найкращі — книги. Люблю піонерські походи, воєниці. Пиши про себе, навчання, друзів. Найкращі тобі побажання в усьому. До побачення, Цонко.»

15 вересня 1959 року, м. Кіровоград.

Була осінь. В болгарському містечку Севлієво Цонко Димитров вперше одержав лист з України. «Здрастуй, Ларисо! Що тобі шпирі болгарські вітання друг Цонко. Твій лист приніс мені радість. Дякую за фото і види твого міста. Тебе цікавить моє життя? Вчуся у 8 класі гімназії. Мої батьки працюють на заводі «Некко Ілієв». Є менший брат, йому 8 років...»

З усіх предметів мені найбільше подобається фізика. Моє улюблене заняття — збирання поштових марок. Люблю пісію, спорт. Пиши про свою сім'ю. До побачення.

23 листопада 1959 року, м. Севлієво.

Лист ніс на Україну аромат болгарських троянд, плескіт річки Родіци, хвилюючі рядки на поштової листівці. «Нека тази картичка ти напомня за дружба между България і руси. Цонко». Так зав'язало листування.

ЛЮБЛЮ ГОЛУБІВ...

В 10-й школі, де вчилася Лариса, був організований клуб інтернаціональної дружби. Тут — листи, значки, галстуки, поштові марки, сувеніри. І серед них — конверти болгарського хлопця Цонко Димитрова. В них він писав про піонерське життя, свій клас, місто.

«Скоро у нас кінець занять в гімназії. Сільськогосподарську практику будемо проходити в селі, що 30 кілометрів від Севлієво. Клас у нас веселий, життєрадісний. Всі люблять волейбол, баскетбол, книги, нові фільми.

Наближається свято — день слов'янської писемності — 24 травня. Ми готуємося до нього всім класом. Розповідатимемо книги, готуємо свої костюми до концертів.

3 квітня 1961 року, м. Севлієво.»

Де б не була Лариса: в бібліотеці чи біля своїх жовтенят, на комсомольських зборах чи на уроці — думка одна: лист. Йде додому зі школи і загляне в поштову скриньку: чи нема? А вони пливуть — рожеві, білі, голубі.

«У нас вже весна. Розквітали вишні, абрикоси. Скоро свято Першого травня. Люблю його... Земля одягається в білий квіт, тріпочуть червоні полотнища, а в синьому небі біла пташка. Люблю голубів, їх білий колір.

17 квітня 1961 року, м. Кіровоград.»

Дівчина ділиться з другом-слов'янином успіхами, невдачами, захопленнями.
«Ходжу в хімічний гурток, беру участь в художній самодіяльності — читаю зі сцени вірші. Люблю Шевченка і Паустовського. Вивчаю французьку мову. Пробую писати. Про свій край, місто, рідну школу, золоті колоски, весну.

28 вересня 1962 року, м. Кіровоград.»

РОСІЙСЬКОЮ — ВІЛЬНО...

Цього разу Лариса отримала листа з містечка Мусачево: Цонко пішов служити до армії.

І зігрівало українське слово

душу болгарського воїна. Листи були такими потрібними! Після далеких доріг, нелегкого дня, невтомних занять брав Цонко в руки перо і писав українській дівчині про те, що він одержує немало листів від друзів, але її листи він чекає з нетерпінням.

«Перші роки служби пелегкі. Та я звикаю, бо в мене є хороший другар. І є твої листи. Пиши мені частіше.

А ввечері ми граємо на акордеоні, співаємо пісню, Російська пісня «Солдати, в путь!» — наша улюблена пісня.

10 листопада 1963 року, м. Мусачево.»

Російська пісня... Цонко знає немало їх. Російську мову вчив у гімназії, вільно читає листи далекої другарки. Лариса одержала від Цонко болгарсько-російські словники.

«Зараз у нас в Болгарії зима. Чи є що краще за болгарські зими? Сніг, мов біле покривало, встелив землю. У вихідні дні ми ходимо за місто, катаємося на лижах...»

3 січня 1961 року, м. Мусачево.

Після новорічних свят у Цонко день народження. І його чекає сюрприз. Прийшла з України бандероль. В ній — «Кобзар» Шевченка. Цонко потрапляє в коло воїнів. Вони з гордістю тримають томик поета — цей дарунок від української дівчини.

І СТАЛА СТУДЕНТКОЮ...

Пливуть листи. З України в Болгарію. З Болгарії на Україну. У них — про навчання, службу, спорт. Подарунки, значки, листівки... Цонко дізнається про мрії дівчини перед вступом у самостійне життя.

«Скоро я закінчу школу. З дитинства мріяла стати вчителем. Хочу бачити променісті очі дітей, відкривати їм новий світ, вчити творити...»

7 квітня 1961 року, м. Кіровоград.

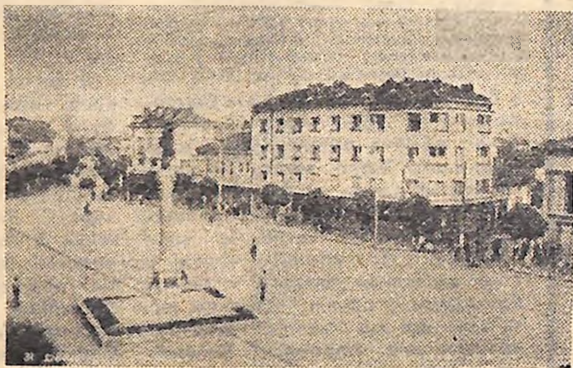
І Лариса Коб'якова стала студенткою Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна... А Цонко став читати поезію дівчини, її новели. Чуле серце українки не може не співати, коли чує пісню життя, йде несхудженими дорогами, несе мрію на руках, бачить своє майбутнє.

ЧАРІВНА КВІТКА

Захоплюється Цонко туризмом. Сріблясті паша гір, шум казкових лісів, блакить бездонного неба не раз кликали його в похід. Цього разу вийшов з товаришами.

Гірські квіти! Їх тут багато. Але є серед них одна рідкісна. Росте вона на прямовисних стрімких скелях. Назва її — едельвейс.

Легенди говорять, що побачити і зірвати цю чарівну квітку неможливо. Кожного, хто до неї наблизиться, якесь таємнича сила кидає в безодню. Квітка справді чарівна,

На знімку: місто Севлієво, де народився Цонко.

нагадає лілею. Вона тендітна і міцна.

Едельвейс — символ мужності й дружби. І вирішив Цонко зірвати цю квітку. Нелегко було, доки ця дивовижна гірська красуня не лежала в міцних юначих руках.

«Нехай ця квітка принесе тобі щастя, стало нечулим спомином про нашу дружбу. Хай щоразу нагадає тобі про далеку Болгарію.»

Цонко. 2 червня 1965 року, м. Мусачево.

І квітка стала найдорожчою. Василь ЛИКОВ, студент педінституту. (Закінчення буде).

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 10 травня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «3 дні народження». Музично-розважальна програма. (М). 10.30 — Для дітей. «Андрійко». Художній фільм. (М). 15.10 — Художній фільм. (К). 18.50 — Програма передач. (К). 17.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.30 — «Місто на Неві». (М). 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — Естафета новин. (М). 20.45 — Фестиваль мистецтва «Московські зорі». (М). 21.40 — В. Тур — «Більше не залишай». Театральна вистава. (К).

СУБОТА, 11 травня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — «Будильник». (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — Телефільми «Грає Лі-

ліан Сіддєцька» та «100 друзів». (Кіровоград). 11.30 — «ТЕК-68». (К). 15.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «Іпа воєнка». (М). 19.00 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 19.30 — Першість Європи з футболу: СРСР — Угорщина. (М). 21.20 — Телевізійний фільм-спектакль «Макбет». (Кіровоград).

Друга програма. 10.00 — Телевізійний театр для дітей. «Пригоди Хон-Тропа». Спектакль-казка. (Ленінград). 10.40 — Для юнацтва. «Лукомор'я». (Мінськ). 21.20 — Екран дружби. Художній фільм «Попла і алмаз». (М). 23.00 — «Музична фантазія». Розважальна програма. (М).

● ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 9 травня. 10.00 — «Ми себе зиряємо по героях». (М). 10.15 — Телевізійні новини. (М). 10.30 — «Сила землі моєї». (М). 11.00 — Для дітей. «Олівець-малюнець». (К). 11.30 — Художній фільм «Пробудження». (М). 14.00 — «Сниги діпротрєвської землі». (Дніпропетровськ). 14.30 — Міжнародний огляд. «23 роки з Дня перемоги». (К). 15.05 — «Ми себе зиряємо по героях». (Брест).

15.15 — Б. Горбатов. «Олексій Кузков — боєць». Телевізійний спектакль. (М). 16.30 — «Ми себе зиряємо по героях». (Ленінград). 16.40 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.15 — «Ми себе зиряємо по героях». (К). 18.25 — Концерт радянської пісні. (М). 18.50 — Світлі пам'яті загиблих у боротьбі проти фашизму. Хвиліна мовчання. (М). 19.00 — «На тому стоїть і стійтиме земля руська». Кінонарис. (М). 19.30 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Чорноморець». 20.45 — Передача з Одеси. 21.15 — Програма «Час». (М). 21.50 — «Ми себе зиряємо по героях». (Волгоград). 22.00 — «Солдати Жовтня захищають мир». Концерт. (М). 23.15 — «Тільки факти». (М).

П'ЯТНИЦЯ, 10 травня. 9.00 — Передача з Одеси. 11.00 — Фільм для дітей. 11.30 — Художній фільм «Найповільніший поїзд». 12.45 — «Кіт у чоботях». Телякова вистава. (Дніпропетровськ). 13.55 — «Малюничка Україна». (К). 14.10 — Телевізійні новини. 14.30 — «Стрийський парк». Концерт. (Львів). 16.30 —

Концерт. 17.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.30 — «Дружба, загартована в борні». 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — Естафета новин. (М). 20.45 — Концерт. (М). 21.45 — В. Тур — «Більше не залишай». Спектакль Білоруського театру юного глядача. (К).

СУБОТА, 11 травня. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — «Будильник». (М). 9.45 — Телевізійні новини. (М). 10.00 — «Пригоди Хон-Тропа». Спектакль-казка. (Ленінград). 10.40 — Для юнацтва. «Лукомор'я». (Мінськ). 11.30 — Англійська мова для малят. 13.30 — «Пліч-опліч». (М). 14.00 — «На мери-данах України». (К). 14.30 — «Камертон доброго настрою». (Донецьк). 15.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.00 — В ефірі — «Молодість». (Одеса). 18.00 — «На воєнку». (Алма-Ата). 19.00 — «Сім днів». Міжнародний огляд. (М). 19.30 — Чемпіонат Європи з футболу: СРСР — Угорщина. (М). 21.20 — Актуальний екран. 21.50 — Художній фільм «Це сталося в міліції».

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

АДРЕСИ ТЕЛЕФОНІ

м. Кіровоград, вул. Лунчарського, 36. Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

ЗНАМ'ЯНСЬКИЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1968/1969 навчальний рік

на стаціонарний відділ по спеціальностях:

АГРОНОМІЯ (на базі 7, 8 та 9 класів). Строк навчання — 3 роки 6 місяців.

БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК (на базі 7, 8 та 9 класів). Строк навчання — 2 роки 10 місяців.

ПЛАНУВАННЯ (на базі 10 та 11 класів). Строк навчання — 1 рік 10 місяців.

Технікум готує агрономів, бухгалтерів і пластовиків сільськогосподарських підприємств.

Вступники на базі неповної середньої школи складають екзамени з української мови і літератури (твор) та математики (усно).

Відмінники навчання, а також демобілізовані офіцери і військовослужбовці надстрокової служби приймаються без екзаменів.

Заяви приймаються до 31 липня 1968 року, а від випускників середніх шкіл — до 15 серпня 1968 року.

До заяви додаються:

документ про освіту (в оригіналі), автобіографія, медична довідка (форма № 286), три фотокартки (3x4 см.), Свідчення про народження, паспорт пред'являються особисто.

Вступні екзамен з 1 по 20 серпня. Початок занять з 1 вересня 1968 року.

При технікумі є заочний відділ за спеціальностями планування і бухгалтерський облік.

Адреса: с. Шамівка, Знам'янського району, Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ КООПЕРАТИВНЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ ОБЛСПОЖИВСПІЛКИ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1968—1969 навчальний рік на відділеннях:

КУЛІНАРНЕ (строк навчання 2 роки),

ТОРГОВЕЛЬНЕ (строк навчання — 1 рік),

БУХГАЛТЕРСЬКЕ (строк навчання — 1 рік).

Училище готує куховарів-кондитерів, продавців продовольчих та промислових товарів, продавців книг, бухгалтерів для системи споживчої кооперації.

До училища приймаються юнаки і дівчата віком не менше 17 років з освітою не нижче неповної середньої школи.

Вступники подають у райспоживспілку (по місцю проживання) такі документи: заяву на ім'я директора училища, автобіографію, атестат чи свідчення про освіту, копію свідчення про народження, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання.

Вступних екзаменів немає. Зарахування в училище проводиться з 20 — 25 серпня на основі характеристик з місця роботи або навчання, а також за конкурсним атестатом і свідченням про освіту.

Учні забезпечуються стипендією в розмірі 20 карбованців. Відмінники навчання одержують 25 карбованців на місяць.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 13 (при кооперативному технікумі ім. М. П. Сая).

ДИРЕКЦІЯ.

МАРГАНЦІВСЬКИЙ ГІРНИЧИЙ ТЕХНІКУМ

НАБИРАЄ УЧНІВ

на I і II курси 1968/1969 учебного року денного відділення на базі неповної і повної середньої школи по спеціальностях:

1. ВІДКРИТА РОЗРОБКА РОДОВИЩ КОРИСНИХ КОПАЛИН.

2. ГІРНИЧА ЕЛЕКТРОМЕХАНІКА.

3. ТЕХНІЧНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ І РЕМОНТ АВТОМОБІЛІВ.

4. ЕКСПЛУАТАЦІЯ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ.

Вступники складають екзамени: на базі 8 класів — з російської мови (диктант) і з математики (усно); на базі 10 класів — з російської мови (твор) і математики (усно).

Вступні екзамен з 1 по 20 серпня.

Гуртожитком забезпечуються юнаки.

Прийом заяв з 1 червня по 15 серпня 1968 року.

Адреса: м. Марганець, Дніпропетровської області, вул. Радянська, 41, гірничий технікум.

ДИРЕКЦІЯ.

ВОЛХОВСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ ТЕХНІКУМ Міністерства транспортного будівництва СРСР

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на денне і заочне відділення по спеціальностям:

1. РОЗВІДКА І БУДІВНИЦТВО ЗАЛІЗНИЦЬ

2. ПРОМИСЛОВЕ І ЦИВІЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО

3. БУДІВНИЦТВО І ЕКСПЛУАТАЦІЯ АВТОМОБІЛЬНИХ ШЛЯХІВ.

Умови прийому загальні для всіх технікумів.

Заяви приймаються на очне відділення з 1 червня по 31 липня, на заочне відділення — з 3 травня по 10 серпня.

Вступні екзамен з 1 по 20 серпня, з 1 по 20 серпня, на заочному — з 1 червня по 20 серпня.

При технікумі є гуртожиток. Заяви направляти на адресу: г. Волхов, Ленінградської області, ул. Воронежская, 4.

ДИРЕКЦІЯ.